

Links Ecologisch Forum (LEF)

Forum Gauche Ecologie (FGE)

Radicaal Groen Linkse Partijoverstijgende Beweging

Mouvement Radical Rouge et Vert, au-delà des Partis

OPINIE: Bedenkingen op 1 mei bij het Nieuwe Vlaanderen

Geplaatst op donderdag 02 mei 2013 |
 SHARE

In dit Nieuwe Vlaanderen mag onze aandacht als kiezer niet gaan naar onze toekomst als werkloze, zieke, gepensioneerde, ... Neen, de aandacht moet uitgaan naar onze toekomst als Vlaming, punt uit.

Samen met andere delen van de wereld kreunt Europa onder een crisis die de grondvesten van de samenleving aantast. Toch roept men in dit land dat de verkiezingen van 2014 moeten gaan over de staatkundige toekomst van België, of beter die van Vlaanderen.

Onze aandacht als kiezer zou niet mogen gaan naar onze toekomst als werkloze, zieke, gepensioneerde, alleenstaande ouder, laagopgeleide jongere, of onze toekomst als onderwijzer, vrachtwagenchauffeur, postbode, ambtenaar, bakker of verpleegkundige. Onze aandacht zou moeten uitgaan naar onze toekomst als Vlaming, punt uit. Als we dat doen, zo klinkt het, dan zal het allemaal wel los lopen met ons als werkende, werkloze, zieke, gepensioneerde, alleenstaande ouder, laagopgeleide jongere.

We zouden ons bij dit alles ook niet bezig mogen houden met de grote maatschappelijke tegenstellingen en ongelijkheden: die tussen rijk en arm, man en vrouw, inboorling en inwijkeling, arbeid en kapitaal, links en rechts. Evenmin als over de duurzaamheid van onze economie, de grondstoffenjacht of het geweld in de wereld. Doen we dat wel, dan scheppen we verdeeldheid en begeven we ons op het pad van het populisme. Immers, als enkel onze toekomst als Vlaming op het spel staat moeten we ons allen gedragen als goede Vlaming. Zij die dat niet doen – en dat zijn er nogal wat – moeten snel in de pas leren lopen.

Alles wat radicaal en afwijkend is, zo luidt het, wekt negatieve energie. En het vaderland moet worden gebouwd met nieuwe positieve energie. Daarom, al dan niet gebaarde en gesluierde moslims, al dan niet links denkende en “elitaire” kunstenaars en intellectuelen, al dan niet strijdbare syndicalisten, al dan niet activeerbare werklozen, al dan niet doelloos rondhangende jongeren: integreer u in dit nieuwe Vlaanderen, en hou je mond over wat ons verdeelt!

Terwijl we ons aldus integreren, betalen we met zijn allen groteske bedragen voor de schande van de eeuw: de fout gelopen speculaties van bankiers die moet worden goed gemaakt door de afbouw van alles wat onze samenleving samen-leefbaar maakt. Solidariteit staat niet meer voor de sterken die de zwakken steunen; wel voor de zwakken die de sterken royaal betalen en daarbij moeten geloven dat dit ook voor de zwakken de beste zaak is.

We moeten ook geloven dat alles wat we nodig hebben als mens, in eigen huis zowel als op wereldschaal, enkel nog als marktwaar en niet langer als recht kan bestaan. En dat die marktwaar ook aan steeds oplopende marktprijzen zal verschaft worden. Water, elektriciteit, verwarming, gezondheid, onderwijs, openbaar vervoer, sociale zekerheid, pensioen: ze worden niet meer verstrekt vanuit een ideaal van menselijke waardigheid – iedereen heeft het recht op een goed leven, zegt artikel 23 van onze Grondwet. Neen, ze zijn hoog-rendabele koopwaar net omdat niemand zonder kan.

We moeten aanvaarden dat we als mens enkel nog iets betekenen in zoverre we bijdragen tot de welstand van de aandeelhouders van onze werkgever. De logica van die laatste – meer, meer, meer winst – is de logica van ons leven geworden. Die logica zouden we gewoonweg moeten aanvaarden. Indien we er kritische vragen bij stellen dan zijn wij radicaal, zelfs extremistisch, irrationeel en populistisch. Immers, in een vrij en autonoom Vlaanderen en een sterk en performant Europa zullen al deze kwalen verdwijnen. Zeur dus niet en werk aan dat wervende project, zo zeggen ons politici wier roots in ondernemersorganisaties, banken en beleggingsinstellingen liggen.

Welnu, wij aanvaarden deze logica niet. Waarom niet? Omdat er niets logisch en vanzelfsprekend is aan structurele uitbuiting, aan ideologisch gestuurde verarming, aan georganiseerde ongelijkheid, en aan opgelegde onmondigheid. Ze zijn immers niet het gevolg

van grote natuurwetten. Ze zijn het gevolg van grote politieke keuzen die door grote belangen worden aangestuurd.

De inzet van de Moeder Aller Verkiezingen is dan ook niet een hervorming van de staat. De inzet is de hervorming van de samenleving. Men probeert ons een samenleving op te leggen die elk aspect van menselijkheid reduceert tot economische winst of verlies. En terwijl dit gebeurt vraagt men ons een heel andere richting op te kijken: naar een wapperende leeuw die een wapperende driekleur zal vervangen. Daarin, zegt men, ligt ons geluk, dat is ons Artikel 23.

De Vooruitgroep is van oordeel dat de verkiezingen moeten gaan over de belangrijke zaken die ons leven, dat van onze kinderen en kleinkinderen ingrijpend bepalen. Ze moeten gaan over het soort leven dat we onze kinderen en kleinkinderen kunnen aanbieden. En ze moeten gaan over het soort macht die ons die toekomst garandeert.

Die macht ligt in toenemende mate op hogere schaalniveaus en ze heeft ook invloed op veel meer dan de individuele natiestaat. Nationalisme – het terugplooiën naar de kleinste mogelijke schaal – wijzen wij daarom van de hand. Het ontkent eenvoudigweg de grootte van de kwesties waarmee wij worden geconfronteerd. De crisis raakt de hele wereld, en verzet daartegen is nergens beperkt tot de strikt lokale schaal. Wie ons voorhoudt dat dit niet zo is, die is niet in staat de problemen op te lossen.

Wat is de toekomst voor de 26 miljoen werklozen in Europa? Wat gaan we doen aan de spectaculaire stijging van de grote vermogens, wereldwijd, in een tijd wanneer men de laagste uitkeringen terugschroeft? En wat gaan we doen aan de geschatte duizend miljard die jaarlijks in Europa aan de belastingen worden onttrokken, of de vijftientig biljoen die in offshore belastingparadijzen worden gestald? Hoe is het gesteld met een democratie die de oekazen van speculanten en financiers moet volgen? En wat doen we aan een kapitalisme dat steeds groter delen van de planeet vernietigt en steeds meer mensen in de meest weerszinwekkende omstandigheden uitbuit – denk aan Dhaka. Over dit soort vragen moeten de verkiezingen gaan.

Dat we met deze stelling polariseren is vanzelfsprekend. We zijn van oordeel dat onze samenleving vandaag gebaat is bij polarisering, bij een scherp onderscheid tussen rechts en links. Want beide begrippen staan niet langer voor verschillen in detail: ze staan nu voor fundamentele verschillen in het verhaal over onze toekomst. Wie ons vertelt dat dit niet zo is, en dat het hier gaat om achterhaalde en uitgesleten gedachten, die dringt ons in dezelfde adem de kreupele logica op die wij verwerpen.

En met polarisering bedoelen we niet, zoals anderen, de uitsluiting en eliminatie van delen van de bevolking. Het woord staat voor een radicale keuze voor een solidaire en democratische samenleving en de radicale afwijzing van een elitaire of aristocratische samenleving. Een radicale afwijzing van een samenleving die naar haar navel staart en denkt dat de rest van de wereld er niet meer toe doet. En een radicale afwijzing van een samenleving die, zoals wijlen **Margaret Thatcher** en **Milton Friedman** beweerden, enkel bestaat als een kiesvereniging van hun eigenbelang nastrevende individuen.

Het is nu tijd voor polariserende ideeën, een echt en grondig alternatief voor een orde die ons, uit naam van de natuurwetten van de Vrije Markt, dwingt tot de afbouw van wat in een eeuw strijd en inzet is verwezenlijkt. Die strijd en inzet waren polariserend, en die polarisatie heeft onze samenleving vorm gegeven. We zijn juist door polarisering een democratie en een rechtstaat.

1 mei is waar ook ter wereld een feest van de solidariteit, van de strijd voor een betere samenleving en voor de menselijke vrijheid en waardigheid. Het mag nooit minder zijn dan dat: een moment waarop we de grote verhoudingen bij ons en elders ter wereld kritisch ondervragen, en zij die ons willen dwingen tot de afbouw van deze samenleving en het opgeven van menselijke waardigheid kordaat van antwoord dienen.

De **Vooruitgroep** definieert zich als links en wil bijdragen aan de heropbouw van een linkse, democratische tegenkracht in België.

De **Vooruitgroep** zijn:

Patricia Basstanie, Kristel Beyens (VUB), Jan Blommaert (UTilburg), Koenraad Bogaert (UGent), Sarah Bracke (KULeuven), Christophe Callewaert (De Wereld Morgen), Bambi Ceuppens (Koninklijk Museum voor Midden-Africa), Eric Corijn (VUB), An de Bisschop (Demos), Patrick Deboosere (VUB), Pascal Debruyne (UGent), Lieven De Cauter (KULeuven), Stefan De Corte (VUB), Thomas Decreus (KULeuven), Pascal De Decker (HOGent, Sint-Lucas), Herman De Ley (UGent), Ida Dequeecker (VOK, BOEH!), Lydia Deveen-De Pauw (VUB), Aleidis Devillé (Thomas More), Patrick De Vos (politicoloog, auteur & hoger onderwijs deskundige), Koen Dille (Masereelfonds), Pol Dockx, Jan Dumolyn (UGent), Mohamed El Omari (Divers&Actief), Eric Goeman (Attac, Democratie 2000), Jan Goossens (KVS), Paul Goossens (publicist), Anne Grauwels (HOGent, UPJB), Amir Haberkorn (UPJB), Omar Jabari, Dirk Jacobs (ULB), Anneleen Kenis (KULeuven), Chris Kesteloot (KULeuven), Matthias Lievens (KULeuven), Maarten Loopmans (KULeuven), Pieter Maesele (UA), Ico Maly (Kif Kif), Francine Mestrum (Global

Social Justice), Stijn Oosterlynck (UA), Chris Parker (UGent), Paul Pataer, Rik Pinxten (UGent), Mark Saey (filosoof), Piet Saey (UGent), Myriam Stoffen (Zinneke), Erik Swyngedouw (UManchester), Fernand Tanghe (UA), Jan Teurlings (UAmsterdam), Monika Triest (publiciste), Dirk Tuypens (acteur), Peter Van den Eede (Vooruit vzw), Robrecht Vanderbeeken (VUB), Leen Van der Vorst (Victoria Deluxe vzw), Barbara Van Dyck (onderzoekster), Linus Vanhellemont (Università Milano-Bicocca), Bas Van Heur (VUB), Johan Van Hoorde, Anja Van Rompaey (ULB), Dominique Willaert (Victoria Deluxe vzw), Karim Zahidi (UA), Sami Zemni (UGent), Walter Zinzen (publicist)